

Indenrigsministeren, som har holdt denne Indberetning tilbage, fremsender den til Udvalget. I denne Indberetning havde Legationen i Washington stærkt betonet, at man i Amerika følte sig misfornøjet med den Maade, hvorpaa de europæiske Kulindkøb, deriblandt ogsaa de danske, foregik. Interstate Commerce Commission havde saaledes gjort opmærksom paa, at Købene gennem forskellige Agenter i det aabne Marked uden Tvivl var en af Hovedaarsagerne til den abnorme Prisstigning, og at dette Forhold havde medvirket til den amerikanske Regerings Bestemmelse om Gennemførelse af en Embargo. Gesandten meddelte, at man kunde vente Lempelser i Embargoen, hvis Danmark organiserede et Fællesindkøb af Kul direkte fra Minerne. Saaledes føjedes altsaa til Den overordentlige Kommissions enstemmige Indstilling indtrængende Raad fra vor Gesandt i Amerika om dog ikke at føre en Kulindkøbspolitik herfra, som vakte Uvillie i Amerika, fordi den efter de officielle amerikanske Myndigheders Opfattelse var medvirkende til Prisdri- vningen og derved ogsaa medvirkede til den for Danmark og andre Lande skadelige Embargopolitik, Standsning af Skibe og Ladning.

Men end ikke dette var det eneste Varsel, som er kommet fra den anden Side af Havet til den højtærede Indenrigsminister, hvad enten det nu er to Gange eller een Gang, Gesandten har udtalt sig om dette Spørgsmaal. Paa et Møde den 19. Juli fik man Oplysning om et Telegram, der var indløbet fra Direktør Gunnar Gregersen, som med Indenrigsministeriets Bemyndigelse i Amerika undersøgte Forholdene for de danske Kulindkøb. Direktør Gunnar Gregersen slog endnu stærkere end Gesandstens Rapport paa Nødvendigheden af, at de danske Kulindkøb koncentreredes. I den Redegørelse, som Indenrigsministeren har ment at burde lade Finansudvalget nøjes med, meddeler han, at Direktør Gregersen er sendt over for at undersøge disse Forhold. Jeg forstaar ikke, hvorledes han kan mene, at den Redegørelse, som Finansudvalget har udbedt sig, er udtømmende, naar han ikke meddeler, at der fra Direktør Gunnar Gregersen er kommet en Henstilling, gaaende isamme Retning som Gesandstens, om en bedre Ordning af Kulindkøbene her fra Landet. Fra alle Sider indenfor Sagkundskaben, fra de sagkyndige i Erhvervene, samlede som de var, i Kulfordelingsudvalget og i Den overordentlige Kommission, fra de

sagkyndige, der fandtes i Nordamerika, repræsenterede dels ved selve Gesandten, dels ved det ved hans Side organiserede Kulkontor under Ledelse af Hr. Valentinus, fra selve den til Amerika udsendte Mand, Direktør Gunnar Gregersen, fra alle Sider lød der Henstillinger til Regeringen om, naar Forholdene paa Kulomraadet var saa vanskelige, og naar ekstraordinære Foranstaltninger til Sikring af Kultilførslerne var nødvendige, da at lade disse Kulkøb foregaa paa en Maade, hvorved Staten sikrede sig et Overblik, hvorved der sikredes Enhed i Indkøbene, og hvorved man undgik Prisdri- vningen. Indenrigsministeren har ikke taget nogen af disse Henstillinger til Følge. Derved er ogsaa de danske Kulkøb foregaaet paa den prisdrivende, over hinanden faldende Maade, der nu er os bekendt, ikke mindst for Statsbanernes Kulkøbs Vedkommende. Jeg skal supplere dette med, at den 27. August sagde den højtærede Landbrugsminister her i Tinget, at „vi udsuges økonomisk af Kulsituationen“. Disse Ord gav jeg min fulde Tilslutning, og jeg sagde følgende: „Landbrugsministeren siger med Rette, at vi her i Landet udsuges økonomisk paa Grund af Kulsituationen. Dette burde dog maaske tvinge Regeringen til paa ny at tage under Overvejelse, om det ikke var gørligt at bringe fastere Forhold ind i alle disse Affærer. Det siges, at der nu købes Kul paa aldeles urimelig Maade, at enkelte Virksomheder søger at sikre sig Kul Aar frem i Tiden. Om de kan faa dem, er noget andet, men de binder derved Penge og medvirker til Valutakursernes overordentlig store Sving“. Paa det Tidspunkt talte man meget om, at enkelte Industrier i Modsætning til andre havde foretaget en saadan planløs Sikring af Kul langt ud i Fremtiden. Der var ingen, der den Gang vidste, at det var Staten selv, der mere end andre havde foretaget disse planløse Kulindkøb. For den private Virksomheds Vedkommende er den private Økonomi og dens Interesser bestemmende; har nogen fejlet i saa Henseende, rammer Følgerne den paagældende selv. De private kunde naturligvis i en Situation som denne have krævet Hjælp og Bistand fra Staten til at organisere de bedst mulige Indkøb. Men at det var selve Staten, der trods alle Advarsler, trods alle Opfordringer var den, der i særlig Grad bidrog til den uheldige Situation, er noget, vi først nu har faaet at vide.

Vi vil komme til at behandle de sær-